

Arrest

nr. 285 008 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 11 februari 2022 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 1 maart 2022 gaf Oostenrijk zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, (1)b van de Dublin III-verordening.

Op 23 maart 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 23 maart 2022.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.
voornaam: F.
geboortedatum: [...]2001
geboorteplaats: J.
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. F., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben bood zich op 10.01.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 10.01.2022. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar zijn vingerafdrukken te hebben gegeven in Oostenrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 13.12.2021.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 11.02.2022. Betrokkene verklaarde dat hij drie maanden voor zijn vertrek wettelijk huwde met S. M., zij is ongeveer 18 jaar oud en verblijft momenteel in A. Q. Betrokkene verklaarde dat hij geen kinderen heeft, hij stelde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort, zijn taskara liet hij achter in Afghanistan.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan op 15.05.2021 heeft verlaten omwille van problemen met de taliban. Hij reisde per auto en te voet via Pakistan en Iran naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer negentien dagen na zijn vertrek uit Afghanistan in Istanbul aankwam. Hij verbleef er ongeveer twee maanden bij de smokkelaar omdat het niet lukte verder te reizen. Betrokkene stelde dat hij per boot de oversteek maakte naar Griekenland en ongeveer zes dagen te voet door Griekenland trok. Hij reisde te voet via Macedonië naar Servië waar hij ongeveer veertig dagen in 'Prisjo'-opvangcentrum verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn gezondheid niet in orde was na de lange reis te voet en hij even rust nodig had. Hij reisde uiteindelijk te voet en per auto verder via Hongarije naar Oostenrijk. Betrokkene stelde dat hij er acht dagen op een onbekende plaats verbleef waarvan zes dagen in een gesloten centrum en twee dagen in een open centrum. Hij verklaarde dat de Oostenrijkse autoriteiten zijn vingerafdrukken onder dwang hebben genomen, ze dreigden hem anders terug naar Servië te sturen. Betrokkene stelde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Betrokkene verliet Oostenrijk en reisde vervolgens in vijf dagen per trein door onbekende landen naar België. Hij kwam in ons land aan op

09.01.2022. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Hongarije.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij in Servië mensen ontmoette die België kenden, zij vertelden hem dat het een goed land is met vriendelijke mensen die vluchtelingen respecteren. Toen betrokkene hier aankwam zag hij dat dit allemaal waar was. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat ze dreigden hem naar Servië terug te sturen als hij geen vingerafdrukken zou geven. Verder werd hij er ook zes dagen zonder reden vastgehouden en kreeg hij weinig eten.

Op 17.02.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Oostenrijkse instanties. Zij stemden op 01.03.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een

zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden op 01.03.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 01.03.2022 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Oostenrijkse grondgebied.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij van andere mensen in Servië hoorde dat België een goed land is met vriendelijke mensen die vluchtelingen respecteren. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien betrokkene zou willen impliceren dat vluchtelingen in Oostenrijk niet worden gerespecteerd merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Oostenrijkse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Oostenrijkse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Oostenrijkse grondgebied verblijven.

Betrokkene stelde dat hij in Oostenrijk werd gedwongen tot het geven van zijn vingerafdrukken, de Oostenrijkse autoriteiten dreigden hem naar Servië terug te sturen indien hij ze niet zou geven. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Oostenrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoeken om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. We benadrukken verder dat betrokkene wel de keuze had om geen vingerafdrukken te geven en geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk en dat hij, in dit geval, de mogelijkheid had om het grondgebied van Oostenrijk weer te verlaten. Hieruit kan besloten worden dat betrokkene Oostenrijk niet wenste te verlaten en hij uit eigen keuze vingerafdrukken gaf en een verzoek indiende.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 08.04.2021, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk (AIDA p. 54).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiele ondersteuning, het gaat om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.84)

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij vond dat hij er te weinig eten kreeg in de opvangcentra. Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 95). Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk kunnen gehuisvest worden in een centrum waar eten wordt voorzien, in dat geval krijgen ze daarnaast nog een maandelijks zakgeld van 40 euro. Verzoekers kunnen ook worden gehuisvest in een centrum waar ze zelf kunnen of moeten koken, in dat geval voorzien de Oostenrijkse instanties een maandelijks zakgeld van 150 tot 200 euro. Indien een verzoeker in private accommodatie verblijft kan hij een zakgeld tot 365 euro per maand ontvangen (AIDA p. 87).

Betrokkene stelde dat hij zes dagen in een gesloten centrum werd vastgehouden zonder reden. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die internationale bescherming vragen tot 48u kunnen worden vastgehouden om de eerste stappen van de procedure te doorlopen. het rapport stelt verder dat detentie in een gesloten centrum mogelijk is omwille van een terugkeerprocedure indien er een risico op onderduiken bestaat en omwille van redenen van nationale veiligheid. (AIDA p. 114). Het feit dat detentie is toegestaan onder bepaalde strikte voorwaarden leidt ons inziens niet tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene stelde dat hij in goede gezondheid is maar wel wat last heeft van stress door de reis en hierdoor van geheugenverlies. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. In elke federale provincie is er ook een NGO actief uit het 'Network For Intercultural Psychotherapy en Extreme Trauma' die behandelingen voorzien voor slachtoffers van foltering en getraumatiseerde verzoekers. De wachttijden voor dergelijke gespecialiseerde hulp kunnen oplopen van drie tot zes maanden. (AIDA p. 101-102) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten."

Op 6 juli 2022 en op 12 juli 2022 verrichtte de politie een controle op het door verzoeker gecommuniceerde adres en verzoeker kon niet worden aangetroffen. Zijn naam was ook niet aanwezig op de deurbel of brievenbus. Volgens het politieverlag in het administratief dossier heeft de politie van Brussel Hoofdstad – Elsene ook geen spoor van verzoeker in hun database.

Op 1 augustus 2022 nam - na delegatie door de staatssecretaris van Asiel en Migratie-, de heer D.C., minister van Middenstand, Zelfstandigen, KMO's en Landbouw, Institutionele Hervormingen en Democratische Vernieuwing (hierna: verweerder) de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 281 066 van 29 november 2022 verwierp de Raad dit beroep.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Oostenrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19 – sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig. Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Oostenrijk ten aanzien van de Covid19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- Kwetsbaar profiel

Verzoeker is religieus gehuwd en heeft geen kinderen .

Hij vluchtte de oorlog in Afghanistan.

- Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en detentie in schending van de mensenrechten

Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Oostenrijk.

Verzoeker legde reeds uit dat hij in Oostenrijk meteen werd gearresteerd en gevangen gehouden, waarbij hij ertoe gedwongen werd om zijn vingerafdrukken af te geven. Er werd hem niets gezegd over het indienen van een asielaanvraag, die hij in ieder geval zou hebben geweigerd aangezien zijn bestemming België was.

Hij legde dit duidelijk uit tijdens het Dublin-verhoor:

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan oostenrijk omdat ze dreigden hem naar Servië terug te sturen als hij geen vingerafdrukken zou geven. Verder werd hij er ook zes dagen zonder reden vastgehouden en kreeg hij weinig eten.

(Beslissing p.1)

Verzoeker werd gevangen genomen , samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, in een kleine, afgesloten ruimte, in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Er werd aan de gevangenen geen enkele kans tot verhoor gegeven noch enige informatie over wat er gaande was. Ze werden met kracht gedwongen hun vingerafdrukken af te geven, volledig onvrijwillig.

Hier is geen sprake van forumshopping, waarbij verzoeker in verschillende landen de temperatuur zou nemen en uiteindelijk België zou hebben gekozen.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”;

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S. SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n° 5834, p.165) ;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Men dient te benadrukken dat verwerende partij op de hoogte was van al deze elementen, aangezien deze duidelijk vermeld werden tijdens het Dublin-verhoor.

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n° 14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Oostenrijk is niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Oostenrijk niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft;

Dat omwille van de tekortkomingen van Oostenrijk inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Oostenrijk, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Oostenrijk - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaid./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine);

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van

verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Oostenrijk, en zonder enige waarborg van Oostenrijk m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Oostenrijk zou zijn, dat 'Oostenrijk verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt' (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Oostenrijkse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Oostenrijk van de alleenstaande mannen kandidaatvluchtelingen en/of Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Oostenrijkse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Oostenrijkse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Oostenrijk die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Oostenrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt;

Dat verzoeker heeft benadrukt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM;

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Oostenrijk waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Oostenrijk bijgevolg niet overtuigen;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat hij werd gedwongen om een asielprocedure in te dienen;

Dat de bron door verwerende partij zelf geciteerd, inderdaad angeeft dat:

The current system of provision of information is not satisfactory, as there is only one social worker responsible for 170 asylum seekers. This means that the quality of the services provided by social workers is low in practice. Furthermore, there are considerable differences from one federal province to another: one social worker is responsible for 50 asylum seekers in Vorarlberg and for 70 asylum seekers in Vienna. Moreover, reception centres located in remote areas cannot be visited very often by social workers due to insufficient funding.

As a consequence, many volunteers and communities help asylum seekers, for example by sharing information via social networks.³⁵⁶ Although their number has reduced in recent years, volunteers are still active in 2019 and assist asylum seekers in various aspects. This includes providing German language lessons and conversation, explaining obligations and rights, helping with the family reunification procedure or helping to access housing or employment upon termination of the asylum procedure. Some initiatives organise petitions and press reports against deportations to Afghanistan and other countries.³⁵⁷

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gevangen genomen zonder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag, dat hij simpelweg zijn vingerafdrukken diende te geven.

Dat het rapport dat uitgeleverd wordt door de verwerende partij zelf de aangehaalde structurele tekortkomingen in de Oostenrijkse opvangvoorzieningen bevestigen;

Dat, in toevoeging tot bovenstaande bevindingen, verzoekende partij verschillende artikels uit de media en andere betrouwbare bronnen uitlevert die de aangehaalde structurele tekortkomingen in het Dublin-systeem van Oostenrijk bevestigen en versterken en die de magere argumentering van verwerende partij (gebaseerd op één enkele bron) verweert:

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

Le gouvernement autrichien maintient sa ligne dure sur l'immigration et poursuit ses expulsions de demandeurs d'asile, même ceux qui pourraient intégrer son personnel soignant.

Depuis août 2019, Safar Nijati vit caché, dans la peur permanente d'être arrêté et expulsé vers son pays, l'Afghanistan. Sans argent et la possibilité de travailler en Autriche, cet aide-soignant de 28 ans originaire d'une ville au sud-ouest de Kaboul dépend de la solidarité d'une famille de réfugiés afghans qui l'hébergent et le nourrissent.*

"Par deux fois la police a tenté de me chercher à l'endroit où j'étais enregistré auparavant", raconte Safar, arrivé en Autriche en novembre 2015. Depuis, il a appris à parler l'allemand couramment, a passé son permis et a obtenu un diplôme d'assistant médical.

Chez lui, il travaillait dans un hôpital et dans une pharmacie en province lorsque les Talibans le poussent à s'occuper d'un de leurs combattants blessés. Lorsque ce dernier succombe à ses blessures, les insurgés mais aussi ses collègues de travail menacent Safar, qui prend la fuite et quitte l'Afghanistan en septembre 2015 en payant des passeurs jusqu'en Europe.

À l'été 2019, il trouve un poste d'aide soignant bénévole dans un centre médical à Vienne. C'est là qu'il apprend que sa demande d'asile a été rejetée pour la deuxième fois. "Le juge n'a pas cru mon histoire", affirme-t-il.

Avec son diplôme en main, les compétences et l'expérience de Safar Nijati sont actuellement très demandées en Autriche. Des milliers de personnes des pays d'Europe de l'est qui traversaient les frontières pour travailler en tant que soignants auprès des personnes âgées ne peuvent plus entrer sur le territoire autrichien en raison du coronavirus.

La situation est si tendue que le gouvernement autrichien vient d'autoriser la circulation et le passage de trains spéciaux pour acheminer du personnel depuis la Roumanie, la Slovaquie et la Tchéquie. Quant à Safar, il ne peut rien faire malgré sa volonté d'aider.

Maintenant que toutes les voies légales sont épuisées pour espérer pouvoir rester en Autriche, Safar risque l'incarcération dans un centre d'expulsion d'où il serait renvoyé vers l'Afghanistan. L'un de ces centres, géré par le ministère autrichien de l'Intérieur, se trouve en pleine montagne, dans le district de Kitzbühel, dans le Tyrol. Loin de tout, les migrants y sont "affaibli psychologiquement jusqu'à perdre leur sang froid, abandonner et signer un document pour donner leur accord pour être expulsé", affirme Doro Blancke, une activiste pour les droits des réfugiés et à la tête de l'ONG Fairness Asyl.

L'activiste Doro Blancke estime que les réfugiés servent de bouc émissaire |

<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers>

Vrij vertaling

De Oostenrijkse regering handhaaft haar harde aanpak van de immigratie en gaat door met het uitwijzen van asielzoekers, zelfs van degenen die haar gezondheidswerkers zouden kunnen integreren.

Sinds augustus 2019 zit Safar Nijati ondergedoken, in voortdurende angst voor arrestatie en deportatie naar zijn land, Afghanistan. Zonder geld en de mogelijkheid om in Oostenrijk te werken, is de 28-jarige hulpverlener uit een stad ten zuidwesten van Kabul afhankelijk van de solidariteit van een Afghaanse vluchtelingenfamilie om hem te huisvesten en te voeden.*

"De politie heeft twee keer geprobeerd om mij te zoeken op de plaats waar ik eerder was ingeschreven", zegt Safar, die in november 2015 in Oostenrijk aankwam. Sindsdien heeft hij vloeiend Duits leren spreken, is hij geslaagd voor zijn rijexamen en heeft hij een diploma als medisch assistent behaald.

Thuis werkte hij in een ziekenhuis en een apotheek in de provincies toen de Taliban hem dwongen om voor een van hun gewonde strijders te zorgen. Toen deze laatste aan zijn verwondingen stierf, bedreigden niet alleen de opstandelingen maar ook zijn collega's Safar, die in september 2015 vluchtte en Afghanistan verliet door smokkelaars naar Europa te betalen.

In de zomer van 2019 vond hij een baan als vrijwillige verpleegassistent in een medisch centrum in Wenen. Daar verneemt hij dat zijn asielaanvraag voor de tweede keer is afgewezen. "De rechter geloofde mijn verhaal niet," zegt hij.

Met zijn diploma in de hand zijn de vaardigheden en ervaring van Safar Nijati op dit moment erg gewild in Oostenrijk. Duizenden mensen uit Oost-Europese landen die vroeger de grens overstaken om als bejaardenverzorger te werken, kunnen Oostenrijk niet meer binnenkomen vanwege het coronavirus.

De situatie is zo gespannen dat de Oostenrijkse regering zojuist toestemming heeft gegeven voor het verkeer en de doorgang van speciale treinen voor het vervoer van personeel uit Roemenië, Slowakije en Tsjechië. Wat Safar betreft, kan het niets doen ondanks zijn bereidheid om te helpen.

Nu alle wettelijke mogelijkheden zijn uitgeput om te hopen dat hij in Oostenrijk kan blijven, wordt Safar opgesloten in een uitwijzingscentrum van waaruit hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd. Een van deze centra, gerund door het Oostenrijkse Ministerie van Binnenlandse Zaken, ligt in de bergen in het district Kitzbühel in Tirol. Verre van dat, migranten zijn "psychologisch zo verzwakt dat ze hun geduld verliezen, het opgeven en een document ondertekenen dat hun toestemming geeft om te worden uitgezet", zegt Doro Blancke, een vluchtelingenrechtenactivist en hoofd van de NGO Fairness Asyl.

De activist Doro Blancke gelooft dat vluchtelingen worden gebruikt als zondebokken voor hun benarde situatie.

<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers>

L'Autriche n'accueillera pas davantage de réfugiés afghans, une position ferme de la part du chancelier Sebastian Kurz qui inquiète les demandeurs d'asile afghans. (Image d'illustration) Crédit : AP

Autriche : l'inquiétude des demandeurs d'asile afghans face au discours ferme des autorités

Par RFI Publié le : 01/10/2021

En Autriche, le chancelier conservateur Sebastian Kurz le martèle ces dernières semaines : son pays n'accueillera pas davantage de réfugiés afghans, malgré le retour des Taliban. Un discours dur qui inquiète les demandeurs d'asile afghans.

Avec notre correspondante à Vienne, Isaure Hiace

Sebastian Kurz le répète: l'Autriche n'accueillera pas, sous son mandat, davantage de réfugiés afghans, car 40 000 ont déjà été accueillis. Un effort qu'il juge "disproportionné". Ce discours ferme inquiète les demandeurs d'asile afghans qui attendent une réponse en Autriche.

>> À (ré)écouter: Ils ont quitté Kaboul et attendent toujours d'être évacués vers l'Europe

"J'ai vraiment peur d'être expulsé vers un pays voisin comme l'Iran ou le Pakistan, explique un jeune homme de 21 ans, arrivé en 2015 et qui préfère rester anonyme. Il est clair qu'ils ne veulent pas d'Afghans et qu'ils nous expulseront vers l'Afghanistan. Je préférerais mettre fin à mes jours que d'y retourner. Moi, je suis athée et si en tant que musulman, tu abandonnes ta religion, alors c'est la peine de mort là-bas."

Une intégration "difficile" des Afghans

Pour justifier sa position, Sebastian Kurz insiste sur l'intégration "difficile" selon lui des Afghans en Autriche. Un argument très critiquable selon Erich Fenninger, de l'ONG Volkshilfe.

"En même temps que l'on demande à ces personnes de s'intégrer, on leur dit : 'Nous ne voulons pas de toi'. C'est donc difficile pour elles d'arriver à réellement s'intégrer. D'autant que de nombreuses barrières ont été dressées. Leur accès au marché du travail est, par exemple, très compliqué aujourd'hui."

Les Verts plaident eux pour un accueil humanitaire des réfugiés afghans, mais ils sont minoritaires au sein du gouvernement.

<https://www.infomigrants.net/fr/post/35436/autriche--linquietude-des-demandeurs-dasile-afghans-face-au-discours-ferme-des-autorites>

L'Autriche devrait intensifier ses efforts pour protéger les droits des femmes, faire progresser l'égalité femmes-hommes et améliorer l'accueil et l'intégration des réfugiés, des demandeurs d'asile et des migrants

STRASBOURG 20/12/2021

En ce qui concerne l'accueil et l'intégration des réfugiés, des demandeurs d'asile et des migrants, la Commissaire a visité le Centre d'accueil initial de Traiskirchen (Basse-Autriche), où elle a rencontré de nombreux résidents, notamment des familles, des femmes, des filles et garçons non accompagnés, ainsi que des membres du personnel de l'Agence fédérale des services d'accueil et d'accompagnement. « Je salue le travail accompli par l'Agence pour accueillir tous les arrivants dans de bonnes conditions sanitaires, mais le centre atteint ses limites, étant donné que beaucoup de ceux qui pourraient être transférés dans d'autres structures d'accueil sous la responsabilité des Länder restent à Traiskirchen », a déclaré la Commissaire. Conçu pour des séjours de courte durée, le Centre ne propose pas d'activités éducatives ou récréatives suffisantes ou adéquates, ce qui nuit particulièrement aux mineurs non accompagnés. Les moins de 14 ans sont actuellement pris en charge par des mères demandeuses d'asile « rémunérées » qui vivent également dans le Centre et qui, parfois, ne parlent même pas la même langue. « J'invite instamment les autorités à désigner des tuteurs à part entière pour ces jeunes enfants dès le tout début de la procédure d'asile et à poursuivre leurs discussions avec les Länder afin de faire en sorte qu'ils jouent leur rôle et que soient transférés les demandeurs d'asile ayant achevé la procédure d'admissibilité, comme le prévoit la loi », a déclaré la Commissaire. Soulignant l'importance cruciale de l'assistance juridique dans la procédure d'asile, la Commissaire a également invité les autorités autrichiennes à préserver, tant dans la pratique que dans la loi, la qualité de l'assistance fournie par l'Agence fédérale des services d'accueil et d'accompagnement, ainsi que l'indépendance de l'Agence.

<https://www.coe.int/fr/web/commissioner/-/austria-should-step-up-efforts-to-protect-women-s-rights-and-gender-equality-and-improve-the-reception-and-integration-of-refugees-asylum-seeker>

Stigmatisation

Depuis 2015 environ 47 000 Afghans ont déposé une demande d'asile en Autriche, sur un total de près de 194 000 demandes toutes nationalités confondues. Entre janvier et octobre de l'an dernier, plus de 4 400 personnes ont été expulsées, dont 235 Afghans.

Alors que 45% des réfugiés afghans en Autriche ont obtenu l'autorisation de rester dans le pays, près de la moitié des demandes ont été rejetées. Pourtant, le nombre d'expulsions est relativement bas et reflète le fait que "lorsque des Afghans reçoivent leur troisième réponse négative, beaucoup prennent la fuite vers l'Italie ou la France et disparaissent des radars, " affirme Doro Blancke.

Elle rappelle que lors des dernières élections législatives de septembre, le party populaire ÖVP du président Sebastian Kurz a reçu quelque 250 000 votes de la part de supporters déçus du Parti de la liberté, une formation d'extrême droite. Selon la militante, le ÖVP a "besoin de continuer à faire plaisir à ces électeurs" en montrant que sa ligne sans pitié en matière de politique migratoire n'a pas faibli, d'autant plus que le ÖVP se retrouve dans une coalition inédite avec le parti des Verts.

Pour Doro Blancke, cela veut dire que la stigmatisation de certains groupes comme des réfugiés afghans continue. Ces derniers sont dépeint par les médias et politiques populistes comme étant des criminels, des violeurs et des dealers de drogue.

"Le ministère de l'Intérieur affirme que beaucoup d'Afghans ont commis des crimes", explique Doro Blancke. "Mais que sont ces crimes ? On parle de choses comme de fumer un joint, alors que vous voyez des adolescents autrichiens fumer de l'herbe dans les parcs et personne ne dit rien. Pendant ce temps, pour la même chose, de jeunes Afghans se font arrêter. Il y a une grande différence entre consommer du cannabis et le viol. Mais lorsque vous commettez un crime, même le simple fait de fumer un joint, vous perdez vos chances d'obtenir l'asile."

La plupart des Afghans avec lesquels son ONG travaille, à l'image de Safar Nijati, "ont fait d'énormes efforts pour apprendre l'allemand et acquérir des compétences". "Ces gens vont travailler, payer des impôts et devenir de bons citoyens autrichiens dans le futur", assure Doro Blancke. "Mais les politiques pensent que les autoriser de rester est un aimant qui va attirer d'autres personnes."

Doro Blancke estime qu'on "affaiblit les réfugiés psychologiquement" |

<https://www.infomigrants.net/en/post/24358/austria-persists-with-relentless-hard-line-on-asylum-seekers>

Vrij vertaling

Stigmatisering

Sinds 2015 hebben ongeveer 47.000 Afghanen in Oostenrijk asiel aangevraagd, op een totaal van bijna 194.000 aanvragen van alle nationaliteiten. Tussen januari en oktober vorig jaar zijn meer dan 4.400 mensen gedeporteerd, waarvan 235 Afghanen.

Terwijl 45% van de Afghaanse vluchtelingen in Oostenrijk in het land mocht blijven, werd bijna de helft van de aanvragen afgewezen. Toch is het aantal uitzettingen relatief laag en weerspiegelt het feit dat "wanneer Afghanen hun derde negatieve reactie krijgen, velen naar Italië of Frankrijk vluchten en van de radar verdwijnen", zegt Doro Blancke.

Zij herinnert zich dat de populaire ÖVP-partij van president Sebastian Kurz bij de laatste parlementsverkiezingen in september zo'n 250.000 stemmen heeft gekregen van teleurgestelde aanhangers van de extreemrechtse Vrijheidspartij. Volgens de activist moet de ÖVP "deze kiezers blijven behagen" door te laten zien dat haar meedogenloze lijn op het gebied van migratiebeleid niet heeft geaarzeld, temeer daar de ÖVP zich in een ongekende coalitie met de Groene Partij bevindt.

Voor Blancke betekent dit dat de stigmatisering van bepaalde groepen, zoals de Afghaanse vluchtelingen, voortduurt. Deze laatste worden door de media en populistische politici afgeschilderd als criminelen, verkrachters en drugsdealers.

"Het ministerie van Binnenlandse Zaken beweert dat veel Afghanen misdaden hebben gepleegd." "Maar wat zijn deze misdaden? Mensen praten over dingen als het roken van een joint, terwijl je Oostenrijkse tieners gras ziet roken in parken en niemand iets zegt. Ondertussen, voor hetzelfde, worden jonge

Afghanen gearresteerd. Er is een groot verschil tussen het gebruik van cannabis en verkrachting. Maar als je een misdaad pleegt, zelfs als je alleen maar een joint rookt, verlies je je kansen om asiel te krijgen."

De meeste Afghanen waarmee zijn NGO samenwerkt, zoals Safar Nijati, "hebben zich enorm ingespannen om Duits te leren en vaardigheden te verwerven". "Deze mensen zullen in de toekomst werken, belasting betalen en goede Oostenrijkse burgers worden," zegt Blancke. "Maar politici denken dat het toestaan van een verblijf een magneet is die anderen zal aantrekken."

Doro Blancke gelooft dat we "de vluchtelingen psychologisch verzwakken"...

Menace d'expulsion

La semaine dernière, une proposition de l'ancien ministre de l'Intérieur Herbert Kickl du Parti de la liberté d'expulser les personnes rejetées par l'Autriche vers la Serbie a été rendue publique. Le groupe visé sont des personnes de nationalité étrangère qui résident illégalement en Autriche et qui ont reçu la notification de quitter le territoire mais dont l'expulsion vers le pays d'origine n'est pas possible. Par ailleurs, ces personnes doivent avoir suffisamment de liens avec la Serbie, selon le ministère. Ce dernier critère est rempli par le simple fait d'avoir "fui en passant par la route des Balkans et par la Serbie".

Karl Nehammer, l'actuel ministre de l'intérieur du parti ÖVP a fait savoir qu'il a l'intention de maintenir un arrangement signé avec la Serbie en avril 2019. Il a cependant affirmé que cet arrangement était "irréaliste", en partie à cause des centres d'accueil surpeuplés en Serbie.

De son côté, Doro Blancke s'inquiète du traitement qui pourrait être réservé aux réfugiés si ces expulsions vers la Serbie venaient à être mises en œuvre. "Nous avons entendu beaucoup de témoignages de jeunes gens qui ont traversé les Balkans en 2015-2016 et qui ont été frappés, abusés sexuellement ou à qui on a tout volé".

Pour le moment, la crise de Covid-19 a rendu les expulsions vers d'autres pays de l'Union européenne impossible. Cela signifie un peu de répit pour Safar Nijati, bien que sa vie clandestine est entrain de le briser. Son travail lui manque, s'occuper de personnes dans le besoin lui manque. Alors il est pour lui d'autant plus incompréhensible de voir que l'Autriche, qui a urgemment besoin d'aide-soignants et de personnel médical, comble ce besoin par du personnel acheminé par train spécial depuis la Roumanie.

Vrij vertaling

De dreiging van uitzetting

Vorige week werd een voorstel van voormalig minister van Binnenlandse Zaken Herbert Kickl van de Vrijheidspartij om mensen die door Oostenrijk zijn afgewezen naar Servië te deporteren, openbaar gemaakt. De doelgroep zijn personen met een buitenlandse nationaliteit die illegaal in Oostenrijk verblijven en die zijn aangemeld om het grondgebied te verlaten, maar wier uitzetting naar het land van herkomst niet mogelijk is. Bovendien moeten deze personen volgens het ministerie voldoende banden hebben met Servië. Aan dit laatste criterium wordt voldaan door het enkele feit dat men "via de Balkanroute en door Servië is gevlucht".

Karl Nehammer, de huidige minister van Binnenlandse Zaken van de ÖVP-partij, heeft aangegeven dat hij van plan is een regeling te handhaven die in april 2019 met Servië is ondertekend. Hij zei echter dat deze regeling "onrealistisch" was, mede vanwege de overvolle opvangcentra in Servië.

Blancke maakt zich van zijn kant zorgen over de mogelijke behandeling van vluchtelingen als deze deportaties naar Servië worden uitgevoerd. "We hebben veel getuigenissen gehoord van jongeren die in 2015-2016 de Balkan zijn overgestoken en die geslagen, seksueel misbruikt of gestolen zijn.

Voorlopig heeft de Covid-19-crisis deportaties naar andere EU-landen onmogelijk gemaakt. Dit betekent wat respijt voor Safar Nijati, hoewel hij door zijn clandestiene leven wordt afgebroken. Hij mist zijn baan, hij mist het verzorgen van mensen in nood. Daarom is het voor hem des te onbegrijpelijker dat Oostenrijk, dat dringend behoefte heeft aan zorgassistenten en medisch personeel, in deze behoefte voorziet met personeel dat met een speciale trein uit Roemenië wordt aangevoerd.

In het AIDA-verslag van 2020 (blz. 109) over Oostenrijk staat echter, met betrekking tot de omstandigheden in de gevangenissen

"As of March 2020, there was still no mechanism to identify vulnerable people in detention centres, which is a serious issue that was also highlighted by the mission report of the OHCHR in October 2018.[2] The conditions in the detention centres in Vienna Hernalser Gürtel and Vienna Rossauer Lände are particularly inappropriate, due to structural dysfunctions and cases of maladministration. In June 2019, a Hungarian detainee died in detention centre Vienna Rossauer Lände centre. He was 58 years old and in a critical health situation. Criminal proceedings against the officials and doctors employed in the detention centre have been initiated and further aim to determine whether the circumstances of detention were lawful or not.[3] Decisions are expected to be issued in 2020.[4]

In its 2017 Annual Report that was published in 2018, the AOB formulated a list of recommendations necessary for the improvement of the detention facilities, which include inter alia the necessity of establishing single cells, providing adequate access to medical care, ensuring adequate detention conditions (e.g. natural light, ventilation, hygienic measures, visits etc.) [5] These recommendations have not been implemented in 2019, however." (propre soulignement)

(traduction libre:

"En mars 2020, il n'existait toujours pas de mécanisme permettant d'identifier les personnes vulnérables dans les centres de détention, ce qui est un problème grave qui a également été mis en évidence par le rapport de mission du HCDH en octobre 2018[2]. Les conditions dans les centres de détention de Vienne Hernalser Gürtel et de Vienne Rossauer Lände sont particulièrement inappropriées, en raison de dysfonctionnements structurels et de cas de mauvaise administration. En juin 2019, un détenu hongrois est décédé dans le centre de détention de Vienne Rossauer Lände. Il avait 58 ans et se trouvait dans une situation sanitaire critique. Des poursuites pénales ont été engagées contre les fonctionnaires et les médecins employés dans le centre de détention et visent à déterminer si les circonstances de la détention étaient légales ou non[3]. Des décisions devraient être rendues en 2020[4].

Dans son rapport annuel 2017 publié en 2018, l'AOB a formulé une liste de recommandations nécessaires à l'amélioration des centres de détention, qui comprennent notamment la nécessité de créer des cellules individuelles, de fournir un accès adéquat aux soins médicaux, de garantir des conditions de détention adéquates (par exemple, lumière naturelle, ventilation, mesures d'hygiène, visites, etc.)

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen; Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie; Dat, bovendien, de beslissing materiële fouten bevat;”

Verzoeker gaat in het eerste onderdeel van zijn middel in op de Covid19-crisis. Hij wijst op de sanitaire maatregelen die gelden met beperkingen voor internationale verplaatsingen met het vliegtuig. Verzoeker meent dat hij garanties moet krijgen van Oostenrijk aangaande de Covid19-crisis, omdat anders zijn gezondheid en leven in het gedrang komen en de artikelen 2 en 3 van het EVRM zouden kunnen geschonden worden.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke redenen tegen de overdracht. Hij meent een kwetsbaar profiel te hebben omdat hij de oorlog in Afghanistan ontvluchtte. Aangaande het onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en de detentie in slechte omstandigheden betwist verzoeker nog steeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Oostenrijk. Hij werd met kracht gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan en werd niet geïnformeerd dat hij een beschermingsverzoek zou hebben gedaan, aangezien hij dit zou geweigerd hebben omdat België zijn bestemming was. Verzoeker verklaart gevangen genomen geweest te zijn, samen met andere migranten en opgestapeld als dieren in een kleine afgesloten ruimte strijdig met artikel 3 van het EVRM. Er was geen kans voor verhoor, noch enige informatie over wat er gaande was. Verzoeker betwist dan ook dat hij gewoon aan forumshopping zou doen omdat het volgens hem gaat om menswaardigheid en de eerbied voor fundamentele rechten van elke persoon die om internationale bescherming verzoekt. In het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht voert verzoeker aan dat de gemachtigde geen gepast onderzoek heeft gedaan naar alle elementen eigen aan de zaak waarvan hij kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hij stipt aan dat hij naar het voorgaande heeft verwezen tijdens zijn Dublingehoor.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk, die hij bevestigd acht door verschillende objectieve informatiebronnen. In eerste instantie haalt verzoeker aan dat hij omwille van tekortkomingen van Oostenrijk in de opvang- en onthaalvoorzieningen het reëel risico loopt terecht te komen in een overbevolkt opvangcentrum of geplaatst te worden in centra waar mannen en vrouwen opgehoopt zijn, of helemaal geen plaats te krijgen in een opvangcentrum. Volgens verzoeker is het niet toegestaan om zonder nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande verzoekers van internationale bescherming of Dublinterugkeerders in Oostenrijk en zonder waarborg van de Oostenrijkse autoriteiten inzake opvang, onthaal en de asielprocedure te stellen dat Oostenrijk verzoeken tot internationale bescherming net als België en de andere lidstaten aan een individueel onderzoek onderwerpt. Er hadden minstens garanties van de Oostenrijkse autoriteiten moeten voorliggen inzake opvang en toegang tot de procedure, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat hij gevangen werd genomen zonder enige geldige reden en werd vastgehouden in mensonwaardige en vernederende omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM. Gezien die situatie was de gemachtigde verplicht om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en zich bevoegd te verklaren voor de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest te vermijden.

In een vierde onderdeel betreurt verzoeker dat de gemachtigde zich slechts op een bron heeft gesteund waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden. Het is immers vereist dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen. De menswaardige opvangvoorzieningen, waarover de gemachtigde motiveert, overtuigen volgens verzoeker niet. Bovendien geeft de bron die de gemachtigde zelf hanteert aan dat het systeem van informatievoorziening geen voldoening geeft. Soms is een sociaal werker verantwoordelijk voor 170 verzoekers van internationale bescherming, soms voor 50, soms voor 70 al naargelang de federale provincie. Het citaat stelt dat bijgevolg vele vrijwilligers inspringen om verzoekers van internationale bescherming te helpen met Duitse taallessen, informatie, helpen bij gezinshereniging, zoeken naar huisvesting of tewerkstelling. Er zijn ook petitieën tegen deportaties naar

Afghanistan. Verzoeker ziet hierin de bevestiging dat hij aannemelijk maakt dat hij werd gevangen genomen zonder enige info en dat hij zijn vingerafdrukken moest geven.

Verzoeker gaat verder in op verschillende artikels die hij wenst voor te leggen om de structurele tekortkomingen in Oostenrijk aannemelijk te maken. Hij herhaalt van oordeel te zijn dat de gemachtigde een magere argumentering hanteert omdat hij zich maar op 1 bron baseert. Verzoeker zelf baseert zich op enkele artikelen van "infomigrants" waaruit hij citeert, met de titels "*Austria persists with relentless hardlin on asylumseekers*", "*Inquiétude des demandeurs d'asile Afghans face au discours ferme des autorités*" en een rapport van de Mensenrechtencommissaris getiteld "*Austria should step up efforts to protect womens rights and gender equality and improve the reception and integration of refugees asylum seeker*". Tot slot citeert verzoeker nog uit het AIDA-verslag van 2020 met betrekking tot de situatie in de detentiecentra.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht. Na een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht, concludeert verzoeker dat de gemachtigde zich niet tevreden kan stellen door de verklaringen van verzoeker af te wijzen op basis van een louter subjectieve appreciatie en dat de beslissing materiële fouten bevat.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin

voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tegelijk wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, pt 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 251).

Waar verzoeker in het eerste onderdeel wijst op een risico op schending van de artikelen 2 (recht op leven) en 3 van het EVRM omwille van de Covid19-crisis, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde dienaangaande garanties had moeten vragen. Het is een algemeen bekend feit dat deze crisis een wereldcrisis is en dat ook België hier niet aan ontsnapt. Ondertussen, en ook op het ogenblik van de bestreden beslissing, is binnen Europa deze crisis onder controle mits het onderhouden van hygiënemaatregelen die verzoeker kan in acht nemen. Ook het vliegverkeer is grotendeels weer hervat en dit ook reeds op het ogenblik van de bestreden beslissing. In geen geval kan de Raad aannemen dat verzoeker zou aannemelijk maken dat de coronacrisis, zoals die zich op het ogenblik van de bestreden beslissing voordeed in Oostenrijk het minimum niveau aan hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van de artikelen 2 en 3 van het EVRM te kunnen vallen.

Wat betreft het tweede onderdeel stelt de Raad inderdaad vast dat verzoeker in zijn Dublingehoor heeft aangehaald dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk onder dwang werden afgenomen en hij een verzoek om internationale bescherming moest indienen onder bedreiging anders naar Servië te worden

gedeporteerd. De gemachtigde is hier evenwel op ingegaan in de bestreden beslissing en wijst erop dat het op grond van de artikelen 9 en 14 van de Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (hierna: Eurodacverordening 603/2013) een verplichting is voor de lidstaten om vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder, zowel van de persoon die om internationale bescherming verzoekt als van de persoon die is aangehouden in verband met het illegaal over land, zee of door de lucht overschrijden van de grens. Dat verzoeker werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten registreren, is dan geen incorrecte of onmenselijke behandeling van de Oostenrijkse autoriteiten. De Raad kan dit motief niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig achten. Waar verzoeker stelt dat hij geen beschermingsverzoek heeft ingediend en hier geen informatie werd over gegeven, blijkt dat de gemachtigde motiveert dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" heeft opgeleverd. Volgens artikel 24 (4) van de Eurodacverordening 603/2013 worden verzoekers voor internationale bescherming aangeduid met code "1" na de kenletters van de lidstaat. De Raad stelt vast dat dit motief steun vindt in het administratief dossier en kan geen abstractie maken van deze objectieve gegevens waaruit blijkt dat de Oostenrijkse instanties een verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij werd gevangen genomen na aankomst gedurende zes dagen, samen met andere migranten, heeft de gemachtigde dienaangaande op basis van het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, gemotiveerd dat verzoekers om internationale bescherming tot 48 uur kunnen worden vastgehouden om de eerste stappen in de procedure te doorlopen en dat ook detentie in een gesloten centrum mogelijk is indien er een risico op onderduiken bestaat of om redenen van nationale veiligheid. De gemachtigde stelt dat het feit dat detentie is toegestaan onder strikte voorwaarden niet leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad kan deze motieven volgen. Verzoeker heeft het over een termijn van zes dagen, hetgeen langer is dan de 48 uur, maar volgens de Raad kan dit op zich niet beschouwd worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verklaart evenwel voor het eerst in het verzoekschrift dat het ging om een detentie *"opgestapeld als dieren in een kleine afgesloten ruimte"*. Deze verklaring heeft hij evenwel niet in zijn gehoor aan de gemachtigde gedaan. Het enige element waar verzoeker wel gewag van heeft gemaakt, is dat ze bitter weinig te eten kregen. De Raad moet evenwel vaststellen dat noch het AIDA-rapport, noch de informatie die verzoeker zelf voorlegt, ondersteunen dat de opvangomstandigheden in detentie zo slecht zijn dat er sprake is van het opgestapeld zijn als dieren. Bijgevolg kon de gemachtigde ook niet motiveren over dit element dat verzoeker voor het eerst opwerpt in het verzoekschrift en waarvoor ook geen basis is in het AIDA-rapport, waarvan de gemachtigde een zorgvuldige analyse heeft gemaakt. Nergens blijkt ook dat er gewag wordt gemaakt van het verschaffen van te weinig eten in de detentiecentra. Er is in het AIDA-rapport met update op 8 april 2021 wel sprake van aanbevelingen over afzonderlijke cellen, daglicht, ventilatie, hygiënemaatregelen en bezoek (p. 122), passage waar verzoeker op het einde van het vierde onderdeel van zijn middel op terugkomt, maar niets over te weinig eten dat aan de bewoners wordt verstrekt. De gemachtigde motiveert zelf dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen verbeteren door de terugval van het aantal op te vangen personen. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk kunnen gehuisvest worden in een centrum waar eten is voorzien en ze daarnaast ook nog een beetje zakgeld maandelijks krijgen. Indien de verzoekers zich bevinden in een centrum waar ze zelf moeten koken, wordt het maandelijks zakgeld verhoogd. Verzoekers die in private accommodatie verblijven, verkrijgen een maandelijks bedrag tot 365 euro. Anders dan verzoeker aanvoert, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de argumenten van verzoeker tegen een overdracht naar Oostenrijk, opgeworpen in het Dublingehoor en hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

In het citaat uit het AIDA-rapport aangaande detentiecentra waar verzoeker op het einde van het vierde onderdeel van zijn middel op terugkomt, blijkt dat melding is gemaakt van een Hongaarse persoon van 58 jaar die is overleden in een detentiecentrum en die leed aan een kritische gezondheidssituatie. Dit feit is uiteraard ernstig maar uit hetzelfde citaat blijkt ook dat de Oostenrijkse instanties strafprocedures zijn begonnen tegen het personeel en de dokters die in dat detentiecentrum zijn tewerkgesteld om na te gaan of de detentieomstandigheden onwettig waren of niet. Er blijkt aldus dat dit ernstig voorval niet kan veralgemeend worden en dat de Oostenrijkse autoriteiten dit niet zonder aangepaste reactie hebben gelaten.

Waar verzoeker in het derde onderdeel ingaat op de structurele tekortkomingen in de asielpprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk, die hij bevestigd acht in verschillende objectieve informatiebronnen, kan de Raad niet volgen. Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat volgens het EHRM elke verzoeker van internationale bescherming een kwetsbaar profiel heeft. Hij wordt echter niet gevolgd waar hij stelt dat ze allen ook een "uiterst" kwetsbaar profiel hebben, aangezien de bijkomende

kwetsbaarheid wordt geregeld in onder meer artikel 21 van de Opvangrichtlijn 2013/33/EU die kwetsbare personen definieert als minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking. Verzoeker behoort tot geen enkele van deze categorieën.

Verzoeker wijst op een risico om ofwel terecht te komen in een overbevolkt opvangcentrum, ofwel geplaatst te worden in een opvangcentrum waar mannen en vrouwen samen opgehoopt zijn of helemaal geen opvang te zullen krijgen. De Raad begrijpt niet waarop verzoeker zich steunt voor een dergelijke vrees. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde gewezen op de passage die betrekking heeft op Dublinterugkeerders in het AIDA-rapport (p. 54). Hierin staat inderdaad dat voor verzoekers die een hangend beschermingsverzoek hebben, zoals verzoeker in casu aangezien het akkoord werd gegeven op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening, er geen obstakels zijn indien de overdracht gebeurt binnen de twee jaar nadat de betrokkene Oostenrijk heeft verlaten. Dit is in casu het geval nu blijkt uit het administratief dossier dat de Eurodac-treffer in Oostenrijk werd geregistreerd op 13 december 2021. In een dergelijke situatie wordt de onderbroken procedure heropend zodra een verzoek daarvoor wordt gedaan. Er wordt ook uitdrukkelijk gesteld *“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”* (of *“Dublinterugkeerders komen niet te staan voor enig specifiek probleem betreffende toegang tot het opvangsysteem”* – eigen vertaling). Blijkens het AIDA-rapport werden tot nog toe nog nooit door lidstaten garanties gevraagd aan Oostenrijk voor overdrachten. De Raad ziet in casu ook niet waarom de gemachtigde wel had moeten overgaan tot het verkrijgen van garanties. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel een zorgvuldig onderzoek gedaan naar de situatie van Dublinterugkeerders naar Oostenrijk aangezien hij in de motieven van de beslissing uitdrukkelijk naar die pagina uit het AIDA-rapport verwijst. Waar verzoeker nog aanstipt dat specifiek de situatie van alleenstaande mannen niet is onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat de pagina uit het AIDA-rapport waarnaar de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst met betrekking tot de situatie voor Dublinterugkeerders geen onderscheid maakt naar gelang het om alleenstaande mannen gaat of niet en ook geen gewag maakt van specifieke problemen voor die categorie van terugkeerders.

De Raad kan de conclusie van verzoeker niet volgen dat de opvangvoorzieningen in Oostenrijk niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM, noch dat de gemachtigde verplicht zou zijn om toepassing te maken van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening en zich bevoegd diende te verklaren teneinde een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest te vermijden. Hij acht het standpunt van de gemachtigde dienaangaande niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

Waar verzoeker in het vierde onderdeel aanklaagt dat de gemachtigde zich slechts op een bron heeft gesteund waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden, volgt de Raad niet. De gemachtigde steunt zich inderdaad op een bron maar het betreft het Country Report Austria update maart 2020 dat is uitgegeven onder de Asylum Information Database (AIDA) gecoördineerd door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE). Dit betreft een gerespecteerde objectieve Europese bron, waarbij wat betreft Oostenrijk ook is samengewerkt met een lokale bron die volgens het rapport op p. 2 gebruik heeft gemaakt van informatie die werd verstrekt zowel door het ministerie van Binnenlandse Zaken, het ministerie van Justitie, parlementaire vragen, rechtspraak van de Oostenrijkse rechtbanken en observaties uit de praktijk van NGO's.

Het citaat dat verzoeker weergeeft uit het AIDA-rapport zelf bevestigt enkel de moeilijke voorziening van informatie wegens een laag aantal aan sociaal assistenten en grote verschillen tussen de federale provincies over het aantal verzoekers van internationale bescherming waarvoor een sociaal assistent verantwoordelijk is. Het citaat kan evenwel in geen geval beschouwd worden als een onderschrijving van de verklaring van verzoeker dat hij werd gevangen genomen of gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven aangezien het citaat niets zegt over dergelijke praktijken.

Echter, het feit dat er zich mogelijk wel een probleem stelt aangaande het verstrekken van informatie over de procedure kan op zich geen afbreuk doen aan de conclusie dat niet blijkt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, zoals de gemachtigde concludeert.

Wat betreft de artikelen van “infomigrants” waaruit verzoeker citeert en het rapport van de Mensenrechtencommissaris kan de Raad verzoeker niet volgen dat hieruit blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen die de pertinente motivering van de gemachtigde zouden kunnen weerleggen.

Het artikel getiteld *“Austria persists with relentless hardline on asylumseekers”* heeft betrekking op een individuele situatie van een Afghaanse man wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd afgewezen. Er wordt aangehaald dat hij een verwijdering naar Afghanistan riskeert omdat alle legale middelen zijn uitgeput, ondanks het feit dat hij als verpleger een gezocht beroepsprofiel heeft in Oostenrijk. De Raad wijst er evenwel op, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing, dat het akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten in casu steunt op artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening, hetgeen wijst op een hangend beschermingsverzoek. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van een afgewezen beschermingsverzoek. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook in België niet elke Afghaan een internationale beschermingsstatus krijgt en dat uit de info die verzoeker zelf bijbrengt blijkt dat het beschermingspercentage in Oostenrijk toch op 45% ligt.

Wat betreft het artikel *“Inquiétude des demandeurs d’asile Afghans face au discours ferme des autorités”* gaat dit over uitspraken van een Oostenrijks politicus die op het ogenblik van de bestreden beslissing al geen bondskanselier meer was, zodat verzoeker niet dienstig naar dit artikel kan verwijzen.

Wat betreft het artikel van de Mensenrechtencommissaris getiteld *“Austria should step up efforts to protect womens rights and gender equality and improve the reception and integration of refugees asylum seekers and migrants ”* blijkt dat het citaat dat verzoeker aanhaalt betrekking heeft op een oproep om de omstandigheden voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers te verbeteren en oog te hebben voor onder meer educatieve en recreatieve activiteiten, het aanstellen van voogden, etc. Deze elementen zijn niet relevant voor verzoeker.

Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker wenst aan te tonen met het citaat uit een ander artikel aangaande stigmatisering van Afghanen in Oostenrijk, waarbij deze groep in bepaalde populistische media soms wordt afgeschilderd als criminelen. De gemachtigde heeft gemotiveerd dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit volgens de gemachtigde ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Deze motieven zijn niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

De passage die verzoeker citeert aangaande een dreigende uitzetting naar Servië acht de Raad evenmin relevant voor verzoeker zijn situatie. Waar verzoeker mogelijk bij aankomst in Oostenrijk vrees heeft gehad voor een dergelijke teruggrijving en om die reden zijn vingerafdrukken heeft moeten geven, bevindt verzoeker zich thans in een andere situatie en niet in die van een afgewezen verzoeker van internationale bescherming maar van een Dublinterugkeerder met een hangende procedure. Bovendien stelt het citaat zelf dat het idee om afgewezen personen naar Servië te deporteren onrealistisch is, gezien de overvolle opvangcentra in Servië. Waar verzoeker terugkomt op de omstandigheden in de detentiecentra, heeft de Raad dit supra besproken bij het tweede onderdeel.

In geen geval kan verzoeker gevolgd worden dat de voormelde artikelen of het citaat uit het rapport van de mensenrechtencommissaris elementen zijn op basis waarvan zou kunnen besloten worden dat de analyse van de gemachtigde gebrekkig en oppervlakkig zou zijn.

Waar verzoeker tot slot de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, kan de Raad niet volgen waarom verzoeker aanhaalt dat de gemachtigde zich tevreden zou gesteld hebben met het afwijzen van de verklaringen op basis van een louter subjectieve appreciatie. Integendeel de gemachtigde heeft de verklaringen van verzoeker onderzocht in het licht van de objectieve informatie die hij heeft over de procedure om internationale bescherming en de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Oostenrijk op basis van een betrouwbare recente bron, zijnde het aangehaalde AIDA-rapport. Waar verzoeker gewoon poneert dat de beslissing materiële fouten bevat, moet de Raad vaststellen dat verzoeker die eventuele fouten op geen enkele wijze toelicht.

Tot slot stipt de Raad nog aan dat waar verzoeker in de aanhef van zijn middel ook de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van het vertrouwensbeginsel, hij op geen enkele wijze toelicht hoe de bestreden beslissing deze regelgeving heeft geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES